

време отъ кжщата излѣзе Славейковъ, спрѣ се на най-горното дъсчено стѣпало и загледа насъбралия се народъ. Глѣчката се засили, допрѣ се до пълнитѣ съ мжка гърди на Славейкова, и изведнажъ замлъкна. Той заговори развълнуванъ, но съ ясенъ гласъ:

— Братя българи, петъ вѣка търпѣхме, но следъ като надъ насъ изгрѣ слънцето на свободата, повече да търпимъ, нито е по силитѣ ни, нито пъкъ българската сила и честь позволява! Слушайте сега и добре запомнете думитѣ ми! Следъ седмица-две турцитѣ отново ще се зададатъ, за да плъпнатъ като скакалци изъ вашитѣ ниви. Тогава вие ще излѣзете съ женитѣ и децата и ще имъ кажете мжжки, смѣло:—Назадъ!.. Върнете се! Не ви искаме! Вашето мѣсто е въ Анадола! Ние сме свободенъ народъ и повече не искаме да робуваме! Ако сте жадни още за българска кръвъ, минете презъ нашитѣ трупове и презъ труповетѣ на женигѣ и децата ни!... Турцитѣ може да не се стреснатъ, но Европа ще чуе още веднажъ за бунта на българския духъ, ще се опомни ще събуди заспалата си съвѣсть, ще поправи грѣшката си, и народътъ ни на вѣчни времена ще бжде обединенъ и свободенъ!...

Селянитѣ изслушаха словото на Славейкова раздвижиха се и изпълниха улицитѣ съ роява. Тримата синове на дѣда Костадина заобиколчиха Славейкова и го загледаха съ смѣли, свѣтнали очи. Най-голѣмиятъ, Димитъръ, избърса челото си съ ржка и попита:

— Господинъ Славейковъ, тази работа е доста трудничка! Народътъ е още глупавъ и не разбира, кое е добро за него.

— Братко, господинъ Славейковъ има право. Ние трѣбва да покажемъ на Европа, че сме единъ събуденъ и достоенъ за свобода народъ! — забеляза кротко най-малкиятъ братъ — свещеникъ Никола.

Срѣдниятъ братъ, Симеонъ, изгича въ стаята, върна се съ пушка въ ржка и я дигна надъ главата си.